

LA RECERCA DE L'ESPASA PERDUDA

–Pau va, desperta't, que faràs tard –vaig sentir que deia la meva mare.

Em vaig regirar una mica pel llit i després em vaig aixecar per vestir-me. Encara mig adormit vaig baixar les escales i quan vaig entrar al menjador, vaig veure que a sobre la meva taula m'esperava el meu suc amb un pastisset de crema. Com m'agrada! Li vaig fer un petó molt gran, perquè és la millor mare del món i li vaig donar les gràcies per aquell esmorzar tan bo. Després me'n vaig anar a l'institut, encara nerviós, perquè era el meu primer dia. Quan la porta de casa meva es va obrir, va deixar a la vista un nen que m'estava esperant amb un somriure a la cara.

–Hola, Pablo –dic alegre de veure'l.

–Pau, t'he d'explicar una cosa, però em vull esperar que hi hagi la Maria amb nosaltres.

Ja hi tornàvem a ser, deixant-me amb la intriga. Ara encara estava més nerviós que abans. Després vam anar xino-xano cap a l'institut i a l'entrada vam veure a la Maria que ens esperava. Quan per fi estàvem junts el Pablo ens va dir allò que ens volia explicar.

–Han convidat al meu pare a la inauguració del museu que faran al poble i això no és tot, sinó que diuen que allà hi haurà l'espasa de sant Jordi!

La Maria i jo ens vam mirar i vam començar a riure.

–Però com vols que tinguin l'espasa de sant Jordi? Si només és una llegenda –va dir entre rialles la Maria.

–No és una broma, és de veritat, ho deia a la guia i el meu pare em va dir que us puc convidar. És dissabte a la tarda.

Els dos vam assentir i vam dir que hi aniríem.

Quan vam arribar a l'institut ens va donar la benvinguda la directora. Després de presentar-nos (tot i que gairebé ens coneixíem tots de l'escola) vam dir què havíem fet durant les vacances i tot seguit vam fer uns jocs de preguntes sobre geografia (com sempre va guanyar la Maria), fins que va arribar la cap d'estudis, que ens va fer una visita per l'institut i la veritat és que em va encantar. Després del pati vam anar al gimnàs per escoltar l'avorrida xerrada de la directora.

Després que sonés el timbre que indica l'hora de marxar, en Pablo i jo vam anar junts cap a casa, perquè som veïns i amics des que vam néixer. Quan vaig arribar a casa el meu pare ja havia arribat de treballar i estava mirant les notícies mentre feia el dinar. El presentador va dir:

–Dissabte a les 17 h, al poble de Franc s'inaugurarà un museu i diuen que allà exposada hi ha l'espasa de sant Jordi. Sí, sí, ho heu sentit bé, l'espasa de la llegenda de sant Jordi. L'ha portada l'empresari Chen, diu que l'ha trobada on seria casa seva.

Això va ser el que em va impactar més, doncs sí que era veritat.

Dissabte a la tarda ja estava amb la Maria i el Pablo davant del museu. Després de donar-nos la benvinguda a tots els convidats, vam entrar al museu i allà era, l'espasa de sant Jordi. Grisa, amb el mànec daurat, que dibuixava com onades. Era preciosa. Després de quedar-nos embadalits una estona mirant-la, vam anar voltant per la resta del museu i la veritat és que hi havia moltes coses i eren molt impressionants. Des d'objectes de l'edat mitjana a coses de l'edat de l'antic Egipte. Després de veure tot el museu, la Maria, el Pablo i jo vam anar a prendre un batut de xocolata i una magdalena. Quan me'n vaig anar a dormir no em vaig imaginar el que passaria l'endemà.

Em vaig despertar, mentre baixava per les escales ja veia a la meva mare que estava mirant les notícies al sofà. En aquell moment el presentador estava dient que hi havia sospites que l'espasa de sant Jordi no era la real i era una còpia. No m'ho podia creure, l'espasa que vaig veure ahir, la mateixa, era una rèplica. Vaig sentir que el presentador deia que segons els textos antics tenia un robí al mànec. Vaig enviar un missatge a la Maria i en Pablo, ho havíem d'investigar.

Ja érem al parc i estàvem debatent què faríem, però els tres estàvem d'acord que calia investigar-ho. Vam decidir que la buscaríem, així si la trobàvem es demostraria que la que estava al museu segur que no era la real. Vam començar a investigar, vam passar-hi dies i dies, però no trobàvem cap pista d'on estava amagada l'espasa.

Vaig obrir les notícies i vaig veure que hi havia una última hora.

–Un expert ha anat a mirar l'espasa i ha descobert que està feta d'alumini, un material molt modern. Això confirma que l'espasa és una còpia. Els agents especials ja estan buscant a l'empresari Chen, però de cop s'ha esfumat i creiem que ha anat a buscar l'espasa real, però el seu rastre s'acaba aquí.

Vaig agafar el mòbil i els vaig enviar un missatge al Pablo i la Maria, però quan vaig rebre la resposta em vaig quedar sorprès, perquè ja ho sabien.

Un bon dia vaig trobar una carta a la bústia, una carta anònima, i quan la vaig obrir va llegir:

“L'espasa de sant Jordi és real i està a la seva tomba (que està a Ultramort, Catalunya).”

Quan vaig haver acabat de llegir vaig anar com una moto a casa d'en Pablo per explicar-li.

–Això és superal·lucinant, apassionant, curiós, excitant, fascinant, interessant, important...

–va començar a dir el meu amic Pablo quan va haver acabat de llegir la carta.

–A sobre aquest hivern aniré allà! Allò ja era molta casualitat.

L'endemà li vam explicar a la Maria i va dir que si podrien anar amb mi de vacances i així investigariem. Quan li vaig dir al meu pare si podien venir ells de vacances, no us ho creureu, va dir que sí!

Va arribar el dia i estàvem tots preparats davant de la porta de casa meva, amb les maletes i tot el que necessitàvem. Vam anar amb cotxe, perquè el viatge només era d'una hora i mitja. Ens va passar volant, gràcies als acudits tan bons d'en Pablo i el joc de preguntes de la Maria.

Quan vam arribar vam anar a la casa on dormiríem, que està a la muntanya i és bastant gran. Ho vam deixar tot i vam dir als meus pares que els havíem d'explicar una cosa. Quan vam estar tots units al menjador els vam explicar tot el que sabíem sobre això de sant Jordi. Al principi no s'ho van creure, però quan van veure que estàvem molt seriosos ens van dir que ens ajudarien. La seva tomba estava a dalt de tot de la muntanya, a uns 5 quilòmetres de la casa.

–Què hi ha dins de la motxilla? –vaig preguntar quan ens estàvem preparant.

–Ens hem emportat de tot: cordes, una llanterna amb piles de recanvi, vambes d'esport, roba còmoda, aigua, menjar, tovallolletes i paper (per si les mosques).

–Mai més ben dit –va dir en Pablo. I tots ens vam petar de riure.

Vam començar el camí cap a la tomba i se'm va fer molt llarg, perquè tothom s'estava mentalitzant i ningú parlava. Al cap d'una hora més o menys vam arribar al cim, però no vam veure res. Hi havia una esplanada molt gran amb herba, però cap senyal que hi hagués una tomba. Vam començar a excavar, però no trobàvem res.

Després d'una estona, quan ens estàvem a punt de rendir, el pare va trobar una trampa a terra. Quan la vam obrir no vam veure res, perquè estava molt fosc. Quan ho vam enfocar amb la llanterna vam veure una escala amb un aspecte de molt vella. La vam baixar un en un, i no es va trencar. Quan vam enfocar amb la llanterna l'entorn vam veure una sala com les d'Indiana Jones. Tot estava cobert per capes i capes de pols, teranyines i de tant en tant alguna aranya o rata. A terra vam veure una petjada i un cigarret que encara no s'havia apagat.

–No estem sols, vigileu molt –va dir la mare.

Vam avançar pels passadissos, però tots eren iguals.

–No sentiu una veu? –va dir la Maria.

Tothom va fer silenci per poder escoltar. Sí que se sentia una veu, sí. Vam avançar en direcció a la veu, que estava dintre d'una sala com la del principi, però allà al mig vam veure una cosa brillant que ens enlluernava als ulls.

–L'hem de treure com sigui d'aquí, espavileu colla d'inútils! –va dir la veu.

Ens vam amagar darrere d'una roca i des d'allà vam veure que en Chen era allà amb una colla de treballadors amb màquines per perforar les roques. No us ho creureu, però davant d'ells, allà mateix hi havia una espasa clavada en una roca, i tenia un robí al mànec!

Els treballadors van començar a trencar la roca, però fins després d'uns 10 minuts no van aconseguir trencar-la. L'espasa va caure a terra i en Chen la va agafar. Del que va passar després ja no me'n recordo.

Em vaig despertar a l'hospital, però no recordava res i em feia molt mal el cap. Els meus pares em van dir que tot s'havia solucionat gràcies a mi. Em van dir que vaig sortir corrents de l'amagatall i els vaig començar a clavar puntades de peu i cops de puny a tort i a dret, però després em vaig desplomar a terra. Ells van trucar a l'ambulància i a la policia i van empresonar a Chen i els seus ajudants. Al final el govern va decidir deixar l'espasa a la tomba, que és el lloc on ha d'estar. Conte explicat i el problema s'ha solucionat.

–Què, us ha agradat la història? –pregunto als meus nets.

–Sí, ens ha encantat! –diuen els tres.

Estem a casa d'en Jordi i la Paula. En Jordi és el meu fill i de la Maria (sí, la meva amiga de la infància) i la Paula la seva dona i mare dels tres fills que han tingut. Aquesta aventura que vam viure de joves és una història en herència.

Adrià Molero